

родныйтъ байракъ увлече поляцытъ, и всяко въдненіе на народа тихнѣ, той ся спрѣ като умаянѣ. Всичкы гледахъ бѣ-
лѣйтъ орелъ и забравихъ заплашванія-
та на полицмейстера и прѣмеждіята отъ
присѣтствіето на двата топа. Тогазъ отъ
хыледы уста, хыледы гласове екнѣхъ и
запѣхъ съгласно светѣхъ пѣсень: *“Бо-
же Всесильный, помилвай ны, и отдай
ни отечество то ни! Светая Дѣво, ца-
рице на Польшѣ, моли ся за насъ.”* А
на свѣршеніе на пѣсеньтъ три пушкы
изгърмѣхъ, ввърлены безъ да ся познае
отъ кого. На множеството му ся стори
че ся даде знакъ за кланіе, и обладано
отъ страхъ, тѣрти да бѣга. Смущеніето
станѣ ужасно; жены и дѣца испопадахъ
и затѣпкахъ ся; русцитѣ войскари, като
имъ ся стори че множеството ги напада,
ударихъ трѣмпетата и грѣмогласныйтъ
чиновникъ на батеріѣхъ, изрева пѣщо,
което приведе множеството въ ужасъ.

II

На часътъ срѣдата на стѣгдѣхъ ся
испраздни. Оставаше само една дри-
паво облѣчена жена, колѣничила прѣдъ
кръстѣтъ и имаше главѣхъ си похлу-